

ЦЪРКОВЕНЪ ВЕСТНИКЪ

СЕДМИЧНО ИЗДАНИЕ

СЪ БЕЗПЛАТНА ЕЖЕМЕСЕЧНА ПРИТУРКА: „ДУХОВНА КУЛТУРА“ — списание за религия, философия, наука и изкуство.

АВОНАМЕНТЪ: I. За България: За всички абонати църковни учреждения, свещеници, учители, частни лица и пр.) за година 130 лева (платими на два лъта); за 6 месеца 80 лева (платими на един лът); за 3 месеца 50 лева (сщо); II. За чужбина (авонанментът е само годишен и въ предлата)—250 лева. III. Само „Църковен вестник“—100 лв. Само „Духовна култура“—40 лв. Всичко, което се отнася до „Църковен вестник“ и притурката, да се адресира до Св. Синод, Редакцията на „Ц. В.“.

Непомъстени ръкописи не се повръщат. Всички парични суми да се изпращат до Св. Синодъ. Обявления, само предплатени, се печатат на последните страници. Плата сс: 10 лева за заглавие, 5 лева за дата, 5 лева за подпис и за всяка останала дума по 2 лева. Официалнитъ обявления на църковнитъ учреждения се изпращат направо въ Администрацията; частни обявления се приемат и чрезъ агентинитъ последнитъ получаватъ 30% отстъпка.

СЪДЪРЖАНИЕ:

1. Права и задължения на църковния архипастиръ. — † Видинский Неофитъ.
2. Речь следъ хиротонията. — † Знепольский еп. Иосифъ.
3. Знепольский епископъ Иосифъ.
4. Евангелски истини. — Тод. п. Тод.
5. На работа. — Д. Ивановъ.
6. Художественъ отдѣлъ: Съ Божия помощъ. — С. Кралевски.
7. Бележки и отзиви.
8. Сказки и събрания.
9. Изъ печата.
10. Книги.
11. Официаленъ отдѣлъ.
12. Църковна и обществена лѣтописи: I У нас; II Въ чужбина
13. Обявления.

† Видинский Неофитъ.

Права и задължения на църковния архипастиръ.*)

Ваше Преосвещенство, епископе Знепольски!

Днешниятъ день, безспорно е бележитъ день въ твоя животъ. Това е твоята велика Петдесетница. Господъ Богъ благоизволи, чрезъ ръководяване на свещеная съборъ, да ти низпосли согубо Своята божествена и всеосдействуваща благодатъ и да те причисли къмъ сонма на църковнитъ архипастери. Ползуваме се отъ даденото ни въ момента първенство, отъ името на Св. Синодъ и отъ свое име, пръвъ да те поздравимъ най-сърдечно съ високото удостоение въ Църквата и пръвъ да ти свидетелствуваме нашата и на свещеная съборъ всегдаша и неизмѣнна братска въ Господа обичъ.

Преосвещений епископе Иосифе! Трѣбва да подчертаемъ факта, че твоята Петдесетница днесъ произпълни душата ни съ блага утеха и тиха ра-

достъ. И това обстоятелство е лесно обяснимо. Църквата Божия изобидо, а още повече нашата родна св. Църква въ частностъ, както вчера, тъй и днесъ, е люто обуряеаема. Преживявайки време на грубо отрицание и срамна измѣна, нашата св. Църква трѣбва да се организира и стегне своитъ редове, да напегне всичкитъ си благодатни сили, за да отбрани, както вътрешната своя автономностъ, тъй и вървата и моралнитъ ценности на повършеното и достойние Божие. Противничитъ сж дръзки и бескруполни; ухищренията на враговетъ сж изтънчени и атакитъ имъ безогледни. Но ето и Господъ на силитъ не остава безъ помощъ и закрила Църквата Си. Благопромыслително подготвя Той Своитъ вѣрни войничии-борци; избира изъ тѣхъ най-добра по-първитъ; произвежда ги въ по-висока степенъ на водачи; облича ги въ благодатни доспѣхи и ги поставя срещу атакитъ на враговетъ...

Такъвъ е днесъ случая съ тебе. Системно просвѣтенъ и подготвенъ, закаленъ въ борбата, като вѣрненъ редникъ на Църквата, днесъ Господъ благодатно те произведе и постави помощникъ вождъ на Своята духовна армия. Ти идвашъ като нова, но добре изпитана, помощна сила между водачитъ на Църквата съ твоята вѣрностъ и твоята готовностъ на саможертва. Ето тая фактъ ни създава блага утеха и тихата радостъ днесъ.

Но, драгий епископе, въпрѣки твоята изпитаностъ, като беззаветно вѣрненъ сътрудникъ въ длѣлото на Църквата, все пакъ въ тая вѣрховенъ за тебе часъ, трѣбно е тукъ предъ олтаря, да ти се припомни съ нѣколко думи, както ролята и силата на Църквата, тъй и *права и задълженията* на високия архирейски санъ, съ който Господъ те сподоби днесъ.

Преди всичко, епископътъ трѣбва винаги да бжде проникнатъ отъ мисльта, че той е носителъ на согуба божествена благодатъ, че е висшъ служителъ на основаната отъ Христа Господа Църква Божия; той винаги трѣбва да помни, че Църквата е велика благодатна сила тукъ на земята, че тя, съгласно съ богооткровеното учение, е *стѣль и утвърждение на истината*. (Тим. 3:15), и че спасението на вѣрнитъ е свързано съ високото пастирско служение, което се извършва подъ грижнитъ на тая св. Църква, отредена за майна, въ скута на която да намръятъ спасение вѣрнитъ. Поради това и нѣкои-са. отци сж казвали, па и ние

*) Речь отъ Негово Високопреосвещенство Найвсичкиъ-Преследателя на Св. Синодъ, св. Видинския митрополитъ г. Неофитъ, при хиротонията въ епископски чинъ на Архимандрита Иосифъ за помощникъ на Н. В. Пр. св. Софийския митрополитъ, въ храма-памятникъ „св. Александъръ Невски“, 5. VII. 1936 година.

трѣбва да го повтаряме, че *комуто Църквата е Майка, нему Богъ е Баща и Спасителъ*, и че вѣнъ отъ Църквата нѣма спасение.

Освенъ това, епископътъ винаги трѣбва да има будна въ съзнанието си мисълта, че въ Църквата нему е дадена такава голѣма властъ, каквато никому тукъ на земята не е дадена; че тая властъ се простира и извънъ предѣлитъ на земята и че тя е властъ божествена. Самъ Христосъ Господъ казалъ на Своитѣ апостоли: *„Който слуша васъ, Мене слуша“*. И още: *„Който свържете или развържете на земята, ще бъде свързано или развързано и на небето“* (Мат. 18:18). А това значи: решението на епископа тукъ, досежно духовната участъ на човѣка е валидно и тамъ на небето, предъ самия престолъ Божий. Ясно е, прочее, какво нравственото съвършенство трѣбва да притежава она, комуто е дадена тая дивна властъ.

Ето защо, като знаешъ и винаги помнишъ високата мисия и спасяващата сила на Църквата, както и правата и властта, които ти се даватъ въ нея, нито за мигъ не забравяй и задълженията си къмъ Църквата, които словото Божие ти налага. Тукъ на земята Църквата Божия воюва. Макаръ, че по думитъ на Самого Господа, и *портитъ адвокати*, т. е. всички адски сили, *нѣма да ѝ надделѣятъ* (Мат. 16:18), това никакъ не намалява твоя дългъ винаги да бъдешъ буденъ стражъ на Божиего достояние; винаги да бъдешъ готовъ за бранъ *срещу тъмнината на тоя вѣкъ, противъ поднебеснитъ дѹхове на злобата* (Еф. 6:12), а още повече *срещу* съвременното организирано безвѣрие, рудоизмѣна и сектанство — т. е. *срещу вѣковнитѣ врагове на народната ни самобитност*.

Високиятъ архиерейски санъ задължава епископитъ да бждатъ не само проводници, но и одѣлоторители на вѣрата и любовта. Самъ Христосъ Господъ жи нарекле и прогласилъ за „солъ на земята“ и „свѣтлина на свѣта“ (Мат. 5:13—14); поръчалъ имъ да бждатъ добри пастири (Иоан. 10:11) готови за саможертва, та овцитъ да следватъ по дирѣ тѣхъ неотлъчно. А великиятъ Апостолъ жи задължава да бждатъ *обоазецъ на върнитѣ въ слово, въ поведение, любовь, дѹхъ, вѣра и чистота* (1 Тим. 4:12). Усердно изпълнявай и ти тоя дългъ: старай се на всички да бждешъ всичко, та по тоя начинъ да спасявашъ мнозина (1 Кор. 9:22).

Нѣма нужда да се повтаря истината, че служението на епископа е колкото високо и свято, толкова трудно и отговорно. Представлявайки отъ себе си тежкъ кръстъ, въ сегашно време това служение има тежестта на олово. Църквата, която епископа трѣбва да брани и ржководи, е не само Църква обурявана, но въ голѣмото си мнозинство е и Църква страдаща. Предъ погледа на пастиря всѣки мигъ е изправенъ печалния ликъ на страдащия Христосъ. Неговитѣ малки братя — хилядитѣ бедни и гладни, голи и боси, болни и съкрушени, съблазнени и озлочестени — никога не сж изпадали въ такова окаяно и безнадежно състояние, както въ сегашно време. Тѣхниятъ погледъ е обрнатъ къмъ Църквата, ржчетъ имъ сж протегнати къмъ епископа. Изискава се той да бжде за тѣхъ не само стражъ и учителъ, но и бръзъ помощникъ. А колко голѣма е оскъднята сегатъ! Изискава се епископътъ да има дълбока мждростъ и кротостъ, голѣма опитностъ и твърдостъ, отеческа любовь и търпение; изискава се да има силата на словото и богатата утеха на вѣрата и благочестието,

за да може всѣкому да бжде полезенъ. А за да се съчетае всичко това въ лицето на епископа, потребни сж голѣми молитвени и постнически подвизи. Лесно е да се разбере, следователно, колко голѣма е тежестъта и колко мждно е поносимъ кръста на епископското служение! . . .

При все това, драгий ми епископе и събрате, *нека не се смущава сърцето ти*. Съ всичката сила на душата си вѣрвай въ Оногоя, Който те призова на това високо служение. По думитъ на Христа Господа, съ силата на вѣрата планина може да се премѣща (Мат. 17:20). Съ сждата сила на вѣрата и ти ще превъзмогнешъ трудноститъ на свителското служение. Къмъ силата на вѣрата усърдно присѣдинявай и силата на молитвата, защото силната молитва, застанала предъ престола на Бога, не отстъпва докато Всевишниятъ не погледне милостиво, не разсѣди справедливо и не произнесе решение. (Прем. Сир. 35:17—18). Съ тая благодатна помощъ ти по-лесно ще носишъ кръстната таяжестъ на високото си служение. Ще вилнѣятъ и ще съскатъ враговетъ на вѣрата въ Бога; ще атакуватъ Църквата Божия измѣнницитъ; ще страдатъ вѣрнитѣ и малки Христови братя; ще утежява бремето на пастирския дългъ. Очевидно Богъ допуша и ще допуша тая изпития. *Но ти въ всичко бодърствувай, съкрѣп претвѣрци, дѣла на благовестникъ извърши, служението си добре изпълни* (2 Тим. 4:5). Безспирно възгрѣвай дара на епископската благодатъ въ душата си, за да се развие той въ пълната си мощъ и да се прояви въ защита на Църквата Божия и въ закрила на нейнитѣ вѣрни и страдащи чедѣ. *Тѣй да бльсне твоята свѣтлина предъ човѣцитъ, та да видятъ твоитѣ добри дѣла и да прославятъ нашия небесенъ Отецъ* (Мат. 5:16).

Въ заключение на всичко казано, вземи и сложи на главата си тая корона и помни, че тя е украсена на она, който изпълни добросъвестно своя дългъ. Но, който пренебрѣгне своитѣ задължения къмъ Бога и Църквата, тя се обръща въ вѣнецъ отъ тръни, шиповетъ на който се забиватъ не въ главата, а въ душата. Приеми тоя жезълъ, който е символъ на властта, съ която днесъ, чрезъ ржководѣнето на свещениа съборъ, Дѹхъ Святи те облече. Подпирай се о него и бодро стой на божествена стража, охранявай Божиего достояние и го просвѣщавай съ словото на истината. Неотстъпно спазвай свещенитѣ завѣти, вписани въ църковнитѣ канони и наредби и осветенитѣ отъ вѣковетѣ обичаи и традиции. Останѣ беззаветно вѣрнен на *дадената си днесъ клетва предъ Църквата*; изпълни съ преданостъ и пастирско усърдие своя дългъ до край. Защото на вѣрнитѣ къмъ дълга си е обещанъ *вѣнецъ на живота* (Откр. 2:10). На Господа же Бога и Пастирначалника нашего слава, честь и поклонение нинѣ и присно и во вѣки вѣковъ. Аминъ.

† Знепольски Еп. Иосифъ

Речъ следъ хиротонията.

Вашъ Васокипроевещенства,

Любвеобилни мои духовни бащи, най-усърдни учители, мждри ржководители и на всѣко време най-полезни мои наставници!

Немощна е душата ми и твърдъ е езикътъ

ми, за да изразя онова, което сърцето ми *тъй възторжено* изживява презъ тази свята минута.

Поради безкрайната Божия милостъ и вашето отеческо и архипастирско съзволение, днесъ, въ дълбоко преклонение и съ най-голямо синоново смирение, преизпълненъ съ страхъ и трепетъ, поддържанъ отъ вѣрата ми, укрилия отъ блаженни надежди и сгрѣвненъ отъ любовта ми къмъ Бога и моитѣ близки, получихъ изпросената отъ Васъ благодатъ Всесвѣтото Духа, за да бѣда и азъ единъ отъ избранитѣ съсѣди Божии.

Давни сж наистина дѣлата Господни и не-любовио сж пѣтищата Му.

Азъ, недостойниятъ, слабиятъ и нищожниятъ да бѣда покритъ съ такава милостъ и облененъ въ толкова благодатъ! Не е ли това дивно предъ очитѣ на вѣщиитѣ?

А пѣтищата и безбройнитѣ трънливи пѣтеки, по които Господнята дѣвница ме води презъ цѣли 18 години, облененъ въ дрехата на смириенето, послушанието, любовта и подвига, за да ме въведе днесъ чрезъ избранитѣ Божии въ Святая Святихъ на пастирското служение, не бѣха ли тѣ една голѣма тайна за менъ и за мнозина около менъ? Като сложихъ сърцето си предъ свѣтия жертвеникъ, усърдно молихъ Господа да го приеме като най-скромна благовоина жертва за всички мои прегрѣшения и да ме удостои по Неговата неизмѣрна милостъ неосуждено да стоя предъ престола на славата Му, за да принасямъ моления, славословия и благодарения о всѣхъ и за вся.

Ваши Високопреосвещенства,

Отъ висотата на която ме поставихте днесъ, ясно виждамъ голѣмата сложностъ на задълженията, които съставляватъ служението ми. Днесъ Вие ме въведохте въ редоветѣ на онова командуване което трѣбва да води непрекъсната война съ безброй видими и невидими врагове. И тази война не е както другитѣ, защото воинствуващата Христова църква, въ чиято армия съмъ азъ, не воюва за земи и богатства тлени, а за селенията на небото и за вѣчни отъ неувехваща слава. За тази война не сж необходими силни мишици, *а мощенъ духъ*, снабденъ съ бронята на вѣрата, надеждата, благочестието и любовта.

Мога ли да бѣда всичко това, осланянъ само на моитѣ скромни ограничени сили и дарования? Мога ли да бѣда всичко това, безъ вашата упора, подкрепа и братолюбиво съдействие? Мога ли найсетне да устоя невредимъ срѣдъ тази буря отъ задължения и тежки отговорности безъ Божията милостъ и всеосвершующата Му благодатъ?

Убеденъ, че оставяя самъ на себе, ще бѣда безсиленъ да се качвамъ по стрѣжня и преизпълненъ съ тръни пѣтъ на архиерейското служение, смирено и вседушевно моля всички васъ, Ваши Високопреосвещенства, да не ме оставате далечъ отъ Вашето молитвено попечителство, да не ме лишавате отъ вашитѣ мъдри съвети и напѣтствия и да покривате дѣлата на моята немощъ съ вашето братско снизхождение.

Ваши Високопреосвещенства,

Църквата, на която Богъ чрезъ васъ ме избра да бѣда архиерей, е обуреваема отъ вси страни. Обуреваема е и душата на милия ми и скъпъ народъ. Въ желанието ми да бѣда достоинъ воинъ Христовъ и вѣренъ синъ на своя народъ, клетвенно

обещавамъ предъ Всемогщия Богъ, предъ Ваши Високопреосвещенства, предъ Ваши Преосвещенства, предъ клира и народа, събранъ днесъ въ Божия домъ, че съ цената на най-скъпото ми притежание — живота ми, ще пазя и изпълнявамъ повеленията на канонитѣ, правилата и наредбитѣ на свѣтата съборна и апостолска църква, ще се подчинявамъ безусловно на Св. Синодъ на българската Църква и никога не ще се отклоня отъ свещенитѣ идеали на нашето велико и непобедимо племе.

Вамъ, Ваше Високопреосвещенство, винаги грижливия, нежния и истински духовника мой баща и достоенъ Кириархъ на Софийската Епархия, що мога да въздамъ за всичко онова, което сторихте досега за менъ? Предъ Вашия внимателенъ погледъ и подъ Вашитѣ непрекъснати отечески грижи съмъ отъ моето детство и до този моментъ. Вие най-добре отъ всички познавате глѣбинитѣ на моята душа, защото Вамъ съмъ откривалъ съ чистотата на детската наивноста всички мои радостни и скръбни изживявания. Вие най-добре разбирате онова, което чувствавамъ днесъ Отъ Вашиятъ голѣмъ и благороденъ духъ, отъ Вашето нежно, сърдце, отъ Вашата житейска мъдростъ и опитъ, съкровището на Вашата голѣма личностъ съмъ обогатявалъ себе си, за да стигна до днешното богатство на Божия милостъ и согуба благодатъ.

Както Вамъ и на Богохранимата Ви Епархия, така и на Св. Синодъ на българската Църква нищо друго не мога да дамъ, като отплата за всичко сторено по менъ, освенъ: истинска синовна благодарностъ, любовъ не лицемерна, служба вѣрна и предана до себепожертвование.

Ей Господи, бѣди ми Ти свидетелъ, мой помощникъ и всегдѣшенъ закрилникъ. — Аминъ.

Знеполски Епископъ Иосифъ.

На 5. VII. 1936 г. бѣ хиротонисанъ за епископъ Знеполски досегашниятъ протосингелъ на Св. Софийския Митрополитъ г. Стефанъ, архимандритъ Иосифъ. Българската православна Църква има вече още единъ вѣрващъ, образованъ, преданъ, честенъ и съ яка воля брагителъ.

Новиятъ Знеполски Епископъ Иосифъ е роденъ въ гр. Севлиево презъ 1898 година. Първоначалното си образование поучалъ въ с. Сухитъ-долъ, Севлиево, а духовното си образование — въ Софийската духовна семинария. Преминалъ презъ всичкитѣ степени на църковната иерархия отъ послушникъ въ св. Рилска обителъ до дяконъ въ Софийскитѣ църкви, той продължилъ образованието си въ Черновицъ, Виена и Парижъ, където завършилъ съ учената степенъ докторъ.

Учителствувалъ е въ Черепишкото свещеническо училище и Софийската духовна семинария, отъ където е билъ взетъ за протосингелъ на св. Неврокопска митрополия. Поради своитѣ голѣми административни способности, той билъ премѣстенъ за протосингелъ на св. Софийска митрополия, където служи съ рѣзка преданостъ и съ едно завидно съзнание на отговорностъ до 5 того, когато биле въведенъ въ високи епископски санъ и назначенъ за помощникъ на Св. Софийския Митрополитъ.

Преди 2 години бѣ командированъ въ чужбина, за да проучи социалната дейностъ на католическата и протестантската църкви. За тая целъ тѣй посети Берлинъ, Римъ, Брюкселъ, Милано и др. европейски столици, отъ където се завърна съ опрелени познания и ценни

проучвания въ тая област, които не вакъснѣ да приложатъ и на българска почва, въ качеството си на председателъ на Софийския клоцъ на съюза „Обществена подкрепа“, и на членъ отъ върховното управление на съюза за „Закрила на децата“.

Епископъ Иосифъ владѣе нѣколко модерни езичи и е човѣкъ съ твърдъ характеръ и непоколебима енергия. Строгъ къмъ себе си и къмъ всички при изпълнение на

служебния си дългъ, той е искренъ и преданъ другаръ и приятелъ.

Като приветствуваме Негово Преосвещенство Св. Знеполския Епископъ Иосифъ съ високата честь, която му се прави по достойнство отъ Св. Синодъ, убедени сме, че подъ мждрото ръководство на Негово Високопреосвещенство Св. Софийския Митрополитъ г. Стефана, подъ погледа на когото израгнаха толкова достойни наши иерарси, той ще развие въ пълна мѣра силитъ си въ дълото на Църквата и въ служба на българския народъ, за да оправдае голѣмитъ надежди, които му се възлагатъ отъ всички.

Богъ да крепи неговата архипастирска длъщница на многа лѣта!

Евангелски истини.

Мат. 9, 27-35.

Господъ Исусъ Христосъ се движеше изъ една улица въ Капернаумъ. Следъ Него вървѣха двамъ слѣпци и викаха: „Помилиуй ни, Исусе, Сине Давидовъ!“ Нещастнитъ искаха да прогледнатъ. Когато Спасителътъ дойде всжци, тѣ се приближиха до Него. И наново започнаха да Го молятъ. По измъченитъ и просълзени

лица сияеше надежда. Исусъ ги погледна милостиво и ги запита: „Вѣрвате ли, че мога сторя това?“ „Да, Господи!“ Отговориха тѣ съ видимо възнене. Тогава Той се допре до очитъ нѣмъ и рече: „Нека ви бѣде по вашата вѣра“. Очитъ имъ веднага се отвориха. Радостта бѣ неописуема. Когато си отигнаха, Господъ ги спрѣ и имъ каза: „Гледайте, никога да не узнае“. Тѣ, обаче, като налязоха отъ дома, разгласиха за Него по цѣлата оная земя.

Следъ излизането на тържествуващитъ, въ дома влязоха други нѣколко души, които водѣха съ себе си единъ нѣмъ човѣкъ, хванатъ отъ бѣсъ. На тия хора вѣрата бѣ сжщо така чиста, свѣтла, велика. Затова Господъ изгони бѣса. И нѣмниятъ проговори. Народътъ, който се събра на това мѣсто, за да види станалото, се чудѣше и думаше: „Никога не е бивало такова нѣщо въ Израила“. Върѣдъ многобройнитъ глупи имаше и фарисеи. Тия тъмни души не можаха да видятъ и почувствуватъ небесната красота на великото чудо. Затова съ навжсени погледи казаха: „Той изгонва бѣсовѣтъ съ силата на бѣсовския князь“.

Този евангелски разказъ ни сочи два примѣра на слѣпота. Далени сж образитъ на тѣлесно и духовно слѣпи хора.

Тѣлесно слѣпитъ не виждали свѣтлината на слънцето, красотата на природата, усмивката на ближнитъ. Затова тѣгата имъ била велика. Духовно слѣпитъ фарисеи имали възможность да се любуватъ на нсчико това. Тѣ, обаче, не могли да видятъ духовната свѣтлина, която се излъчвала изъ пресвѣтлия образъ на Господа Исуса. Затова злобата имъ била страшна. Тѣлесно слѣпитъ били смирени и силно вѣрващи. Затова били обдарени съ безмѣрната Божия милость. Духовно слѣпитъ били горделиви и плѣтски настроени. Затова надъ тѣхъ чудо не станало! Тѣ умрѣли въ своята слѣпота. Истрията на човѣчеството, тая ярка изразителка на човѣшкитъ сждбини, на тъмнитъ и свѣлитъ прояви на човѣшкия духъ, не познава отъ сътворението на първитъ хора до день днешенъ други духовни слѣпци, по-велики отъ книжницитъ и фарисеитъ, които нѣкога тѣв злъчно и ехидно ругали и хулили Господа. Тѣ били, сж и ще бждатъ презъ вѣковѣтъ олицетворение на най-дивата злоба, на най-жестокото коварство.

Тѣлесната слѣпота носи на човѣка нещастие, скръбъ, дори отчаяние. Често въ живота ние имаме възможность да слушаме воплитъ на слѣпитъ—страдалци. Тѣ чуватъ, че има слънце, свѣтлина, чаровни красоти, че има радость по душата. И копнѣтъ да видятъ утрото на свѣтълъ день, като малки деца да се радватъ на птичнитъ, на цвѣтита, на поточетата, да се любуватъ на всички омайни прелести на природата. Тѣ искатъ да видятъ усмивката на своитъ братя и сестри, да видятъ тѣгата по тѣхнитъ кротки лица, да видятъ, ако е възможно, и бирнатата чистота на свѣтлинъ. Въ ирака на своя животъ тѣ жадуватъ за свѣтлина. . . Може би искатъ да видятъ и пълзената грозота на нѣкои тъмни лица, които иматъ способността да гледаатъ образитъ на свѣтлината, но никога не могатъ да видятъ лжжитъ, които излизатъ отъ тия образи. Искатъ да видятъ лика на злобата, която прозира изъ много очи, да почувствуватъ трѣпкитъ, които идатъ отъ смрачени, навжсени и извратени погледи. Но тѣхното желание остава винаги незадоволено.

Ние ги виждаме по улици, сгради и кръстопътшица. Нѣкои отъ тѣхъ съ гадлуки въ ржце напѣватъ пѣсенята на своята голѣма тѣга. . . Какъ тжжно и мжчително звучи тая пѣсенъ. . . Други се движатъ съ протегнати напредъ трѣпнѣщи и костеливи ржце, дутатъ се, паватъ, ставатъ и молятъ за помощъ тия, които виждатъ. . . Отъ всѣки човѣкъ, който ги срѣща или ми-

нава край тяхъ, очакватъ братска утѣха, съсърдечие, ржководство.

Край тяхъ често въ живота се движатъ и духовнитѣ слѣдци. Понѣкога единитѣ и другитѣ се сблъскватъ. И така се развиватъ. Има едно малко разказче отъ неизвестенъ авторъ. Озаглавено е „Двама слѣдци“. Празнично тържество. По единъ широкъ булевардъ се движатъ измѣната и дрипава фигура на първия слѣпецъ. Въ едната си ръка той държи тояжка. Отъ време на време почува съ нея на тротуара, по оградитѣ и електрическитѣ стълбове. Тяма малка тояжка е негова патентованка. Никой отъ минаващитѣ не знае, къде отива нещастникътъ. Може би самъ той не знае това. До жгъла на една градина се сблъсква съ него „другиятъ слѣпецъ“, който гледа, но не вижда. Той е облѣченъ разкошно, по всички модерни изисквания.

— Не виждашъ ли, къде отивашъ? — Започва той разгивано да крещи на първия.

— Прощавай, братко, — му отговаря нещастникътъ, — не те видѣхъ.

— Не ме видѣлъ! — Изръмжава презъ зъби интелигентниятъ господинъ и трѣва напредъ.

Двама слѣдци! Единитѣ безъ очи, но съ добро сърдце. Другиятъ съ очи, но безъ сърдце, безъ душа. Първиятъ—огорченъ. Вториятъ—озлобленъ. И двамата носятъ на себе си тежестта на велика слѣпота. Вториятъ, обаче, е много по-нещастенъ, макаръ че не разбира своето нещастие. Така е било. Така е. Така и ще бъде. Човѣкъ безъ очи, но съ сърцата свѣстъ и благи чувства, не губи образъ човѣшки, не губи образъ и подобие Божии, защото „свѣтланата и въ мрака свѣти“. Човѣкъ съ студио, каменно сърдце нѣма дѣлъ въ блаженството на духа. Нѣма и образъ човѣшки. Преставя да блде човѣкъ. „Ходи въ мракъ“ и „не знае, къде отива“ (Иоан. 12,35), защото не вѣрва въ „Истинска Свѣтлина“ (Иоан. 1,9). Наричайки себе си мѣдъръ, обезумява (Рим. 1,27).

Нѣкои отъ духовнитѣ слѣдци знаятъ много нѣща. Наредатъ се дори въ редоветѣ на труженитѣ въ областта на науката. Разгаждатъ много тайни въ природата. Носятъ се високо въ въздуха. Слизатъ дълбоко въ земята. Въоръжаватъ своитѣ очи съ далекогледии. И така впусчатъ своя погледъ въ безкрайнитѣ широти на вселената. Откриватъ нови планети, нови свѣтове. И все пакъ това, което трѣбва най-вече да видятъ и почувствуватъ, не виждатъ, нито чувствуватъ. Необятната красота на всемира не ги трога, не възвишава тяхния духъ къмъ лъчезарнитѣ селения на Твореца. Други се впусчатъ въ живота, въ житейскитѣ борби. Често пакти ставатъ „водчани... слѣпи“. Мамятъ, гонятъ, преследватъ, кърви проливатъ, убиватъ. Ние ги виждаме по много завои на житейския пътъ. Чувствуваме тяхнитѣ пълкени замисли. Слушаме ги, когато ругаятъ и хулятъ долбестнитѣ синове на Църквата Христова, когато позорятъ Божието име. Виждаме ги, когато подигатъ ръка за масть и смъртъ.

Слѣпитѣ тѣлесно знаятъ своето нещастие. Но кой ще докаже на духовнитѣ слѣдци, че сж слѣпи? На когото ще повѣрватъ тѣ? Кой ще ги убеди, че сж нещастни? Защото рано или късно справедливиятъ гнѣвъ Божий ще пребже надъ тяхъ (Иоан. 3,18). Защото, ако не сега, нѣкога, въ загробния миръ, ще трѣбва да дадатъ отчетъ за своитѣ тѣмни дѣла.

Въ онова време Господъ Исусъ Христосъ, като ималъ предвидъ двата рода слѣдци, казалъ: „За сждѣ дойдохъ Азъ на тоя свѣтъ, за да виждаатъ невидящитѣ, а видящитѣ да станатъ слѣпи“ (Иоан. 9,39). Колко страшни отъ една страна, и колко благотворно — обнадяващи, отъ друга, сж тия знаменити думи на Спасителя...
... Който има уши за слушане, нека слуша...

Т. п. Тод.

На работа!...

До преди нѣколко години лѣтната ваканция бѣше нѣкаква празнина въ духовния и общественъ животъ, скъсане на живия токъ на много ценни функции, завършекъ на единъ пълненъ съ тревоги и „дейностъ“ периодъ отъ време. Тя бѣше „пълна починка“ най-вече за ученицитѣ и за тѣхнитѣ ржководители — учителитѣ. Днесъ не е тъй. Държавя, Църквя, общество, поспрѣствомъ десетки институти и организации одълотворяватъ единъ градиозенъ планъ на обществена дейностъ, именно презъ лѣтната ваканция. Развива се, може би, най-трескавата социална дейностъ, която има за обектъ най-ценното достояние на народа ни — подрастващитѣ поколения. Десетки детски лѣтници, лагери, игрища, градини, презъ лѣтната ваканция се оживяватъ отъ птичия крѣсъкъ на дѣтя ята жизнелюбителни деца на хубавя България. Подобно на огромни кошери, скъжтани въ най-живописнитѣ къчгчета на приказно хубавата природа на нашето отечество, тѣ початъ да бръмчатъ, да разнасятъ радостъ и смѣхъ и да се наливатъ съ меда на душевно и тѣлесно здраве. Разбира се главната целъ на всички детски колонии е — закрепването на детскитѣ крехки тѣла, за да се създаде едно здраво поколение, но едва ли нѣкой ще отрече огромното възпитателно значение на детскитѣ лѣтници. Сбрани вкукомъ, всрѣлъ живописната природа, децата отъ самата нея се учатъ на велики добродетели. Обиватъ красотата и чистотата, свободата и тишината, а най-вече простия и дружелюбнитѣ животъ. Всички тѣзи добродетели могатъ да имъ бждатъ пжтеводни звезди презъ цѣлия животъ. До каква степенъ, обаче, тѣ ще заседатъ дълбоко въ податливитѣ имъ и нѣжни души, зависи отъ умениято и дарбитѣ на съответнитѣ ржководители. Самитѣ тѣзи ржководители трѣбва да бждатъ изпълнени отъ високото съзнание за отговорната и деликатна работа, която имъ е възложена. Бихъ казалъ, че всички тѣ би трѣбвало да бждатъ педагози, поне по естествени склонности. Иначе, ако тѣ гледатъ на времето прекрано съ децата като на време за „пълна починка“, биха нанесли непоразимъ вредъ на възпитателното дѣло. Не по-малко опасни сж и онѣзи ржководители, които съ прекраленото си усърдие ставатъ страшилице за децата и въмето да ги привържатъ къмъ себе си и къмъ обшежитието, създаватъ условия за недоволства, недружелюбност и страхъ, изобщо — за насаждане на лоши чувства и качества. Доброто възпитание на децата, не чрезъ „уроци“, а чрезъ игри, непри-нудено общуване, лека работа и приятелски беседи, проведено въ лѣтницата, може да даде удивителни резултати, които далече да надминатъ онѣзи, които се получаватъ презъ годината, при толкова неблагоприятни условия.

Църквата, чрезъ своитѣ съответни органи има възможностъ да осъществи единъ отъ най-големитѣ си идеали — да приведе децата къмъ Христа. За тази целъ — религиозно-нравствено възпитание на децата въ лѣтницата, устройвани отъ разнитѣ митрополии и християнски дружества, е необходимо много малко. Достатъчно е ржководителъ да бжде вѣрващъ човѣкъ и да обича децата. Останалото ще се извърши отъ само себе си. Природата и задржнитѣ животъ ще сложатъ дълбокъ печатъ въ детскитѣ души. Децата съ радостъ ще си спомнятъ общитѣ молитви, разговорни, беседи по Евангелието, трапези, игри, работа, разходки и винаги въ съзнанието имъ ще грѣе образа на тѣхния съсърдеченъ ржководителъ. Затова той съ топлата и усърдие, съ проникновение и жаръ трѣбва да блдъ надъ крехкитѣ души, да опрѣна погрѣшитѣ имъ стѣпки въ живота, символъ на който се явява дадено обшежитие. А колко бедни родители ще бждатъ спечелени за църквата по-

край тѣхнитѣ доводни и шастливи деца! Бихъ казалъ, че Църквата трѣбва да земе първо мѣсто въ реда на всички учреждения и организации, които устройватъ детски лѣтоцища. Чрезъ тѣхъ ти *намере* ше възпита въ религиозно-нравственъ духъ бѣлацето поколѣние.

Презъ лѣтната ваканция се полагаат годѣни грижи и за изхваленитѣ презъ годината „машини“ и на възрастнитѣ — физически и умствени работници. Разни почивни станции и колонии сѫ преднизначени да възстановятъ изгубенитѣ презъ годината силѣ. Тукъ ще се сирепъ на онѣзи организирани срещи и конференции, които пакъ отъ нѣколко години насамъ зачестиха въ нашата страна: стопански, учителски, свещенически. Едно раздвижване, единъ кипежъ започва още съ мажнѣването на лѣтната ваканция, именно въ духовния ни животъ, който по-рано замиреше за цѣли 2—3 месеца. Трѣбва да бждатъ разглеждани и оценени всички стари срѣства за културна и просвѣтна дейность. Добритѣ, изпитанитѣ да бждатъ отново препорѣчени, а негоднитѣ да се изоставятъ. На тѣзи конференции и срещи често пакъ се дава новъ гласъкъ, получава се ново въздушевание, тѣи необходимо за всѣка обществена работа. Особено ценни сѫ зачестилитѣ напоследѣкъ срещи между учители и свещеници и така нареченитѣ опрѣсителни курсове. Много отъ тѣзи срещи и курсове се състоятъ въ избрани за цѣльта мѣнастири, въ които още витае духътъ на близката героична епоха, духъ на вѣра и сплотеность около народнитѣ идеали. На тѣзи курсове и срещи, освенъ, че се даваатъ нови, ценни знания, върши се и една високо благородна работа — рушатъ се стари и модерни предрасждѣния, сриватъ се изкуствени прегради и се създава една неопцима атмосфера на задущевность и искрено приятелство между първитѣ фактори въ голъмото дѣло на възпитанieto на нашия народъ. Тукъ си подвизатъ братска ржка за ханнобавна клевета предъ народния огаръ просвѣтитѣ дейци отъ различни краища на отечеството ни, пастиритѣ, расвѣтени въ различни кѣтчета на родната земя, и най-после учители и свещеници за обща, несмушавана отъ никакви странични нашествия, духовна работа вѣрждъ добрия и трудолюбивъ български народъ.

И тукъ Църквата развива една трескава и плодотворна обществена дейность — крайната целъ на която е — превъзпитанieto на нашия народъ въ духа на обществоственитѣ Христови начала, за да стане той единъ „новъ народъ“, както се изразява нашиятъ старобългарски поетъ Епископъ Константинъ. Може би не е далечъ денътъ, въ който *всички мѣнастири* ще станатъ отново разсадници на религиозно-нравствената свѣтлота и извори на духовна и национална мощь. Впрочемъ, на работѣ! . . .

Д. Ивановъ.

ХУДОЖЕСТВЕНЪ ОТДѢЛЪ.

Съ Божия помощь.

Бѣше недѣля. Рано сутринтѣ дѣдо Димо се приближи до леглото на внука си, Панко, и галювно му извика :

— А ставай, бе Панко, — нали ще ходимъ на черква; какъвъ си такъвъ мързелниъ ! Панко се събуди, потрѣка сънливитѣ си очи и стана.

Утрито бѣше тихо и ясно. Бѣан гълдѣби се виеха около синия куполъ на черквата и отлитѣха къмъ полето, дето се жьлтѣха житата.

Старецътъ и детето се приготвиха и тръгнаха къмъ черквата. Тукъ-тамъ изъ селскитѣ уличи излизѣха селяни, празнично облечени, и се заплѣтаха и тѣ къмъ

черквата, която бѣше на една височина срѣдъ селото и оттамъ се виждаше цѣлото поле.

Приветливо се блѣдѣха чиститѣ черковни стени. Въ двора разперше клои единъ вѣковенъ джбъ,—листата безмълвно се бѣха отпуснали въ тихото утро.

Дѣдо Димо и Панко вѣрждѣха въ черковния дворъ. Тукъ-тамъ стоеха стари, привели се на тояжкитѣ си, и гледаха къмъ полето.

— Хубавъ плодъ даде Господъ тая година,—да е здраве само да се прибере.

После старитѣ банно тръгнаха къмъ черковната врата, кръстѣха се и влизѣха вѣтре. Блѣзе и дѣдо Димо съ внучето си. Вѣтре бѣше свѣтло отъ свѣтитѣ и се носѣше дѣха на благоуханитѣ темнитѣ. Старецътъ се подире до стѣната, поизкашѣ се тихо и се вслуша въ мелодичното пѣне на селскни псалти. А хубаво пѣеше той,—гласътъ му бѣше пѣленъ, соченъ и докарваше умиление въ душата на човѣка.

И сега дѣдо Димо много се радваше на пѣнето, и се молѣше на Бога да запази житата отъ градушка, да даде здраве на жетваритѣ, които утре рано съ пѣсенъ ще заплѣтятъ къмъ нивитѣ.

Тихо опрѣждѣ свѣтитѣ. Свещеникътъ четѣше изъ Светото Евангелие. Дѣдо Димо притвори очи и сякашъ видѣ какъ Исусъ Христосъ, бавно ходи изъ неговата нива, вдига дѣсницата Си, благослава натежлия плодъ и кротко гледа въ далечината, дето се разстилаха жьлтитѣ жита и плуваха малки, бѣли облачета.

Следъ отпускъ дѣдо Димо се повъртѣ малко изъ черковния дворъ. Присѣдна на единъ камѣкъ и се замисли; годинѣ, много години бѣха превалили въ вѣчността, ей тукъ, въ тая черква той идваше още като дете, съ майка си, радваше се на мелодичния звънъ на камбанитѣ, радваше се на хубавитѣ икони, изписани вѣтре по стѣнитѣ на черквата. . . Много лѣти минаха оттогава. Съ особена отрада той си спомнише днитѣ, когато майка му го облачаше въ новитѣ дрешки и го водѣше въ черквата. Помнише още нейнитѣ думи:

— За всичко трѣбва Божията помощь, — безъ нея една сламчица, дето се вика, не можешъ да помѣстнишъ.

Засѣднаха дълбоко въ душата му тии думи и до сега дѣдо Димо, преди да започне какъвто и да е работа, все молѣше Бога за помощь.

А ето, утре започва жьтвата, най-тежкия, но и най-благодатния трудъ за селянина. Дѣдо Димо съ умиление гледаше къмъ далечинитѣ и шепнѣше:

— Господи, запази плода!

Рано заранѣтъ дѣловитѣ Димови жьтвари тръгнаха къмъ нивата. Старецътъ бѣше станалъ много рано, още когато блѣзнукаха звездитѣ по небото, загледаше се въ небото, въ звездитѣ и все за нивата си мислѣше. Небото на изтокъ поблѣдъ, завори се, а дѣдо Димо все се вѣрждѣше изъ двора и сърцето му тупкаше отъ радость.

Когато жьтваритѣ тръгнаха, дѣдо Димо яхна своя ковь и тръгна следъ тѣхъ. Жьтваритѣ пѣха, а старецътъ се усмихваше и мило му бѣше да гледа какъ младитѣ жьтвари вѣрждѣха бодрѣ и весели, пѣха и се смѣха.

Житата бѣха малко полеглиа, прошарени съ червени макове, а тукъ-тамъ се обяждаше и пълдѣждѣ. Нѣжде се обади кавалъ, чуха се и опарчески звѣнчѣта, подухна лекъ вѣтрѣцъ.

— Ехъ, — помисли си старецътъ, — да съмъ сега младаъ, да имамъ сили, че да грабна сѣрна. Ала благодаря на Бога, пороботяхъ си и азъ, поумѣхъ съ Божията помощь, не мога да се оплача — слушагъ ме денята.

Стигнаха до нивата. Дъдо Димо полека сляже отъ коня, спрѣ до синура, постоя малко така, после баяно се наведе и погали класоветѣ. Исправи се следъ това, повдигна очи къмъ синьото небе и прошегна:

— Благодаря ти, Боже!

Въ твои мигъ всички млъчеха,

— Хайде, деца, нека Богъ помага. Започвайте! Десетки ржче посегнаха къмъ класоветѣ, които се привдогоха и застыкоха подъ стърповетѣ. Залъ жъваритѣ оставаха райкойки, пълни съ златно зърно.

Понесе се наоколо жъварска пѣснен, прескочи барирѣтѣ, потъгна въ синята далечина. Много радостъ и така имаше въ тяхъ народни пѣсни, ала надъ всичко трептеше надеждата.

Дъдо Димо седѣше подъ една круша, бѣше много задушно и той изтраваше често потъта отъ челото си.

До обѣдъ бѣше тихо и слънчесто, ала следъ обѣдъ откъмъ северозападъ се появи малко, сиво облаче, което скоро нарастна и хвърли наддалече сѣнка — син се сърдцето на старена. Гледаше той все къмъ тъмнина облакъ, следѣше какъ той се уголѣмяваше, потъ избиваше на челото му, рацетѣ му почнаха да треперятъ.

— Боже, смилн се, помогни ми! Какъвъ хубавъ плодъ е полегналъ само! Запази го, Господи!

Подоухна вѣтъръ и разля дъха на билки и цвѣта. Далече, срещу вѣтъръ, се изви въ висинитѣ орелъ и после се изгуби. Сена и жетварската пѣснен. Вѣтърътъ откъсна нѣколко макови листа и ги отбѣа нахъжкде. Не се чуваше вече и овчарския кавалъ — страхъ грабна сърдцата на всички.

Свѣтна и загариѣ.

Старецътъ седѣше неподвижно подъ дървото, бѣше навелъ смирено глава и пѣпѣише молитвени слова.

Това продължи нѣколко минути. После стана нѣщо неочаквано. Изведнѣжъ духна вѣтъръ отъ противоположната страна, разкъса тъмнина облакъ и го откара наддалече. После вѣтърътъ позатишна. Зарадваха се жъваритѣ, дъдо Димо повдигна насълзява очи, пълни съ благодарностъ къмъ Бога.

И пакъ пѣснен се понесе наоколо.

Далече нѣжкде едва-едва се чуваше какъ гърми, ала облакътъ си заминува и не може вече да се върне.

Вечерта, когато жъваритѣ се прибраха, дъдо Димо ло късно стоя на двора, гледеше едритѣ дѣтни звезди, слушаше пѣсенята на шуритѣ и благодарѣше на Бога за всичко.

Изгрѣ месечина и надъ двора побѣлѣ. И, загледанъ нѣжкде далече, въ миналото, дъдо Димо сякашъ пакъ дочу майчинитѣ слова:

— Безъ Божия помощъ и сламичина не можешъ да помѣишъта.

— Така е, така е, — мислѣше си старецътъ, стана, погледна за последенъ пътъ звездитѣ и се прибра въ къщи. Отдавна бѣше вече нощъ.

С. Кралевски.

Който е най-малкъ между всички васъ, той ще бжде голѣмъ. — Лука 9:48.

Знаете, че князете на народитѣ господаруватъ надъ тяхъ, и велможитѣ властвуватъ върху имъ. — Мат. 20:25.

А вие недейте тъй: но по-голѣмнитѣ между васъ да бжде като по-малкитѣ, и който началствува, да бжде като оня, който слугува. — Лук. 22:26.

Както Синъ Човѣчески не дойде, за да Му служатъ, но да послужи и да даде душата си откупъ за мнозина. — Мат. 20:28.

Вземете Моето иго върху си и се поучете отъ Мене, понеже съмъ краткъ и смиренъ по сърдце. — Мат. 11:29.

Когато изпълните всичко вамъ заповѣдано, казвайте: ние сме слуги негоди, защото извършихме, що бѣхме длъжни да извършимъ. — Лук. 17:10.

— Ако азъ, Господъ и Учителъ, ви омихъ нозетѣ, то и вие сте длъжни да омивате нозетѣ единъ другиму. Защото ви дадохъ примѣръ, да правите и вие същото, какъвто азъ ви направихъ. — Иоан. 13:14 и 15.

Когато те покани нѣкой на свадба, не сѣдай на предно мѣсто, да не би нѣкой между поканенитѣ отъ него да бжде по почетенъ отъ тебе, и да не би той, който е поканилъ тебе и него дойде и ти каже: отсѣжи на тогова мѣсто. Но, кога бждешъ поканенъ, иди и сѣдни на последното мѣсто, та той, който те е поканилъ, като дойде, да ти каже: друже, премѣсти се по-горе; тогава ще ти бжде честь предъ наседнанитѣ съ тебе; защото всѣки, който превъзнае себе си, ще бжде униженъ, а който се смирява, ще бжде въздигнатъ. — Лук. 14:8 — 11.

Иисусъ, като разбра, че възнамѣряватъ да дойдатъ да Го грабнатъ, за да го направятъ царъ, пакъ се отдалечи въ планината самичкъ. — Иоан. 6:15.

„Вѣра и животъ“, бр. 6

Издава Доростоло Червенската митрополия.

Търговия съ чужди литературни произведения. Д-ръ Ст. Караджовъ е издалъ подъ свое име „Социалниятъ въпросъ“, на италиански проф. Ф. Олджати.

Още въ 1921 година проф. Ф. Олджати издаде сказкитѣ си за Социалния въпросъ (La questione Sociale), и приключи мисълта си съ поканата: „Работници отъ цялва свѣтъ, съединени съ въ името на Христа“!

Д-ръ Ст. Караджовъ, познатъ съ това, че промѣни вѣрбата си за панита дѣща, пожела да играе роля въ българското общество и... „написа“ книга „Социалниятъ въпросъ“.

Прочетохъ я, свѣрихъ я съ книгата на проф. Олджати и се убедихъ, че г. Караджовъ, нѣкога синитѣ православенъ семинаристъ и чиновникъ въ Св. Синодъ, е извършилъ непростимъ плагиатъ. Убедихъ се сѣсно, че се върши търговия съ чужди литературни произведения. Предприемачътъ на тази дѣлка — Донъ Франческо Галони, въпреки това, че още не е изучилъ български езикъ и не може да контролира чиновнитѣ си, платени по тарифа, скоро забелѣза какъ ружна инсценираното предтавление и... престана да плаща изданията на Про Ориенте.

Книгата на г. Караджовъ е преводъ съ съкращеня на книгата на проф. Ф. Олджати.

Отдѣлитѣ сѣ схитѣ: либерализъмъ, анархизъмъ, болшевизъмъ, социализъмъ, християнство, корпоративизъмъ. Съдържанieto — същото, но на мѣста окарикатурено.

Г-нъ С. Караджовъ избѣга да поставя кавчки,

БЕЛЕЖКИ И ОТЗИВИ

Смирение. Който иска да бжде пръвъ, нека бжде най-последенъ отъ всички и на всички слуга. — Мар. 9:35.

Защото, който превъзнае себе си, ще бжде униженъ; а който се смири, ще бжде въздигнатъ. — Мат. 23:12.

за да не узнаемъ, че се намираме въ чужда територия.

Грѣшникътъ, както и престъжникътъ, не сж напълно загубени хора. Съветаамъ г. Ст. Караджовъ (Ст. Стойчевъ) да бже искренъ поие въ бждеше, и да казва, кога прежежда, кога преработва, и отъ кжде.

Д. Божиловъ.

Реформитъ въ срѣдното образование.

Отъ идната учебна година се създаватъ три типа гимназии у насъ: реална, класическа и гимназия за новитъ езици. Тѣзи три типа гимназии ще се различаваатъ по учебната си програма въ горнитъ класове VI, VII и VIII. Долнитъ курсъ и на тритъ типа гимназии ще бже еднакъвъ, съ еднаква учебна програма.

Отъ идната учебна година въ всички IV класове се въвежда ноната програма както следва: религия по единъ часъ седмично, български езикъ — 4 часа, новитъ езици — три часа, математика (съ търговско знание) — четири, история — два, география — два, природознание (съ химия, естествена история и народно стопанство) — четири, тѣлесно и гражданско възпитание — три, рисунание и рѣчна работа (съ занаятознание) три, хигиена — единъ часъ, стенография и машинописъ — два, домакински знания (съ говарство и консервиране) два, пѣние и музика единъ часъ седмично.

Нѣколко италиански вестника *L'Alia; L'Osservatore Romano; Il Popolo d'Italia*, и други, съобщаватъ че, Папата приелъ въ Кастель Гандолфо — близо до Римъ — една група отъ българи, придружавани отъ Донъ Франческо Галони, отъ името на Опера Про Ориенте въ София. Межау присѣстваущитъ — билъ и господинъ Д. Райновъ, православенъ българинъ, отъ скоро покрѣстенъ въ католическата вѣра...

Скоро ще хвърнимъ сѣвѣлнаа върху покрѣстването на Д. Райновъ, плодъ на макиавелистична политика и прозелитически домогвания на католицитъ въ България.

Д. Божиловъ.

СКАЗКИ И СЪБРАНИЯ.

Залъзътъ на западната култура

Изложение и критика на учението на Освалд Шпенглеръ.

(Продължение отъ бр. 30)

Опредѣлимъ ли настоящата възраст на една култура, то ще можемъ да опредѣлимъ кога тя ще свърши. Нѣма преходъ между античната и срѣдновековната култура. Християнството прежсва античната култура. Центъръ на новата култура става Александрия. Днешната западна култура е форма на една друга душа. Античността има Аполлонова душа, а Западна Европа — Фаустовска душа. Аполлонова душа е спокойствие, яснота, Фаустовска — безпокойствие, тревога. Западниятъ свѣтъ цени всичко, което е безконечно, а античниятъ свѣтъ е изпълненъ съ страхъ отъ конечното, предѣлното. Душата на западния свѣтъ живѣе съ безконечното, а тяа на античния свѣтъ — съ предѣлното. Античното число е понятие за конечна величина; модерното число е понятие за функция. Аполлоновата душа създаде едно тѣлесно изкуство, една велика пластика, а Фаустовската душа се изливаша въ музиката. Музиката въ древна Гърция и Римъ заемаша второ мѣсто. Идеалътъ на Аполлоновата душа е свършенниятъ актъ. Западна Европа поставя на първо мѣсто не тѣлесното, но душевното. Античната живопись не познава далечното, хоризонта и срѣдствата за предаването му, а западната живопись е символъ на купнема по безгранич-

ното. Въ античната живопись централно мѣсто заемаша плътта, а въ западноевропейската — душата. Св. Мария е символъ на майчинска грижа къмъ рожбата. Култътъ на св. Богородица е култъ на майката. Резултатитъ отъ сравненитя сж: на древния Аристотелъ въ Западна Европа съответства единъ Кантъ; на Александар Велики съответствава Напалеонъ; (тѣ сж хромологични явления) на стоицизма отговаря социализмътъ. Социализмътъ е хромологично явление на стоицизма. Но за Шпенглеръ понятието „Социализмъ“ има по-широко значение. Фаустовската воля за мощъ се метаморфозира въ волята за владичество... Тази воля за мощъ (не само въ областта на политиката, но и въ тая на културата) Шпенглеръ нарича социализмъ,

Време е вече да се опомнимъ и да работимъ не за осжществяване на културни идеали, а за достигане на практически цели, да работимъ за цивилизацията, а не за културата. Фаустовската душа въ Европа се изживява изъ основа; тя се изчерпила окончателно и въ метафизика и въ религия и въ изкуство. Сега вече започва римската суровостъ. Дълъгъ на деня е да се отнесемъ съ симпатия къмъ това загинване на културата. Ето това е тезата на Шпенглеръ за залъза на западноевропейската култура.

Да видимъ дали тая теза почива на научна основа. Шпенглеръ сравнява европейската култура самъ съ древната Римска култура и заключава за нейния упадѣкъ. Трѣбваше да се направи сравнение съ повече култури. Упадѣкътъ на културата, който се характеризира съ властна на интелекта, настѣпва споредъ Шпенглеръ къмъ срѣдата на 18 в. съ Жанъ Жакъ Русо. Тогава гдѣ оставатъ Кантъ и Гюге — върховетъ на европейската култура? Може ли да бже есенъ за културата едно време, което е дало гиганти като Кантъ и Гюге?

Що се отнася до безвѣрието въ бждещото, то това безвѣрие е въ началото на барока; тогава се срѣща всичко онова, което Шпенглеръ обезчленява като господство на интелекта. Новото време се показва презъ чернитъ очила на Шпенглеръ като едно културно разтение. А презъ това ново време се явяватъ много учени като Айнщайнъ и много други. Твърдението, че новото време е упадѣкъ на културата е твърде проблематично. Вѣрно е, че духовниятъ ни животъ страда отъ много интелектуални недъжи, но това е едно преходно явление. Философията не мисли, че разумътъ е единичниятъ факторъ въ областта на познатието. Дава се голямо значение днесъ и на интуицията. Интелектуализма въ науката нѣма защо да ни плаши. Една антиинтелектуалистична наука е химера, абсурдна. По начато науката е интелектуалистична.

Въ своята характеристика на новото време Шпенглеръ не държи сметка за всички факти въ живота.

Книгата на Шпенглеръ не ще играе ролята на едно Евангелие въ живота. Идеалътъ му не ще се възприне. Дѣлото, къмъ което ни зове Шпенглеръ е сурово. То може да се изнесе отъ една непобедима воля, която не може да бже въ лице, загубило вѣра въ бждещото. Учението на Шпенглеръ е пессимистично. То е последно отъ скващането за културитъ като организми. Релативизмътъ у Шпенглеръ се опровергава отъ собственитъ му блестящи характеристики на двѣ култури — Европейската и античната. Ако ние не можемъ да познаемъ ценноститъ на тия две култури, пита се какъ ги е той позналъ?

Шпенглеръ обединява въ себе се гениална мисль съ обширни познания. Въ това отношение той прилича на Шопенхауера.

Въ края на първия томъ на своята книга Шпенглеръ дава съдържанието и на втория томъ отъ сжщата книга. Въ тоя томъ той говори и за руската култура и опредѣля общо културата като култура на машината.

Нека вѣрваме, че и огьнитъ, който гори въ Бълга-

рия не ще бъде малък. Ние, българите на Св. Брата Кирил и Методи, които пуснали първата брада на славянската култура пакъ ще бъдемъ много по-големо огнище на вселванската култура и просвѣта.

свещ. *Илия п. Николов.*

ИЗЪ ПЕЧАТА.

„Миръ“, брой 10785: *Успѣши на църквата.* Съ радостъ отбелязваме успѣхата на нашата Църква дѣто издигне свещеничеството до едно по-високо равнище, кѣто при изпълнение на чисто църковнитъ задължения, така и за поддържане у свещенослужителѣ чувството на привързаностъ къмъ общитъ блага на Църква и народъ. Почти въ всѣка епархия ставатъ събирания на свещеницитъ подъ ръководството на архиепископа, освежаватъ се нѣкои разбираня по длъжността и обречеността, създава се познание между служителитъ на Църквата отъ сжщата духовна област и се дава възможностъ на свещеницитъ, надарени съ качества на дѣтели, да се проявятъ.

Тия пастирско-богословски събирания иматъ и друга добра страна, че закъчаватъ духовната и умствена връзка между архиепископа и свещеничеството, която връзка иначе би паднала до степенята на една бюрократичностъ. Тия събирания даватъ възможностъ да се създаде духъ на духовно единство между свещеничеството, както по отношение на чисто църковнитъ нѣща, така и по отношение на връзката на свещеника съ населението и съ възраститъ.

Службата на свещеника е една отъ най-значителнитъ; тя е и една отъ най-труднитъ. По своето назначение свещеникъ не може да остане осамотенъ и затворенъ въ своето съществуване. Той е принуденъ да се общува съ хората и то въ минути, които засѣгатъ най-важнитъ стълбни на живота нѣща. Свещеникътъ е длъженъ да утешава, да ободрява и да насърчава. Той е церителъ на душата и разполага, при упражнението на своята работа, съ най-мощното сръдство, което човѣчеството познава: божественото учение на Спасителя.

Който е носителъ на висовитъ истини на това божествено учение, той се натоваря съ голѣми задължения лични и обществени, които изискватъ воля, умение и самопожертвуване. Но онова, което е важно, то е, че днешнитъ условия на нашия народъ даватъ случай на нашето духовенство да участва въ едно велико дѣло за възраждане на онеи девствената българска душа, едно дѣло, което чакъ своитъ упорити и смѣли дѣтели.

Свѣтъ

КНИГИ.

М. Г. Попруженко. *Козма пресвитеръ* Болгарскій писателъ X вѣка. Издание Болгарской академии наукъ (Български старини, кн. XII). София, Придворна печатница, 1936 год. ССХСХ+92.

Съ чувство на пълно духовно задоволство бързамъ да отбележа повата на голѣмия и денемъ наученъ трудъ на неуморимия г. професоръ Попруженко, който съ такава любовъ и преданостъ научно разработва нашето минало. Считаъ за необходимо тукъ да отбележа, че трудове като тая върху Пресвитеръ Козма, ме убеждаватъ напълно, че ние има върху какво да се опремъ въ миналото, за да разработваме и възпитаваме у себе си и у поколѣнитъ повече съзнание за народното достоинство и гордость и че съмъ биль напълно правъ въ миналото *да отстоявамъ* въ програмитъ на нашитъ сръдни училища да се запази и застжи по-добре нашата стара българска книжнина!

Изследването на г. проф. Попруженко е всестранно и дълбоко. То обхваща въпроса около текста на съчинението на Пресвитеръ Козма, известнитъ ръкописи, а сжщо и тая, който е поставилъ въ основата на нашата работа и се дава съ подробни сравнителни бележки. Тия подробни бележки правятъ изследването още по-ценно.

Съ голѣмъ интересъ се следи постепенното нара-

ставане на образа на пресвитеръ Козма, неговата обширна начетеностъ, установяването висотата, на която се намира вече българската книжнина и особено — висотата на това влияние, което тая книжнина оказва върху рускитъ църковници и книжовници.

Паралелно съ изясняване работата на презв. Козма, проф. Попруженко засяга и разрешава много други въпроси, които сж въ връзка съ превода на Свещенното писание на български, а сжщо и съ превода на една старинна книжнина, която е гордость за страната и сочи на голѣмия духовенъ интересъ на времето, който е създавалъ условия да съществуватъ у насъ много и богати библиотеки!

Следъ като разрешава всички въпроси, които възникватъ около личността и дѣлото на презв. Козма по днешнитъ на негова трудъ, проф. Попруженко ни дава и извъредно цененъ речникъ. Тукъ е групиралъ материалъ отъ религиозенъ, мораленъ, битовъ и пр. характеръ. По тая начинъ, по който е даденъ речника, не само се изяснява значението на набелязанитъ думи, различнитъ отъ сѣбнитъ, но се набелязва и най-същественото отъ ученито на писателя. Наредъ съ това сж дадени много ценни материали, които рисуватъ жмтата и отношението въ България презъ това време.

Трудътъ на г. проф. Попруженко заслужава най-големо внимание и едно по-обстойно разглеждане. Нашата целъ за сега е само да съобщимъ за него.

Проф. *Г. Ст. Пашевъ.*

ОФИЦИАЛЕНЪ ОТДѢЛЪ.

Окржико № 4328 отъ 19 юний 1936 г. на Св. Синодъ до Епархийскитъ началства въ Царството: По борбата противъ алкохола.

Ваше Високопреосвещенство,

Отъ много духовни язви боледува душата на българския народъ: политически вражди и неслгасия, безвѣрие и отрицание, обезценяване на нѣкои религиозни и нравствени ценности, чужди отрицателни влияния и пропаганди, развратъ, алкохолъ. Но отъ всички тия като че ли, най-опасна, за сега се явява язва на алкохола. Навредъ алкохолизирането на нашия народъ върви съ бързи крачки. Духовната и материална култура сжщо така допринасятъ за това. Този страшенъ фактъ поставя и Българската Православна Църква предъ отговорности. Затова тия трѣбва да поведе системна борба срещу злоупотребата съ алкохола, който застрашава народа ни.

Ето защо Св. Синодъ съчете за благоприятно да привлече вниманието на Ваше Високопреосвещенство върху тази неотложна задача на Църквата, като сжщепременно рещи да се препоръчатъ и предпшатъ следнитъ конкретни мѣрки срещу това зло:

1) Да се отпочне една по-оживѣна християнска противоалкохолна просвѣта: проповѣди отъ църковния амвонъ, беседи, сказки, противоалкохолни изложби и пр. За сътрудничество въ това отношение би могло да се привлечатъ както православнитъ християнски добротворни братства, тъй и ученическитъ и юношески православни християнски дружества.

2) Да се усили контрола върху трезвостта и въздържанието на православния клиръ. Върпки многократнитъ разпоредби на Св. Синодъ и върпки енергичнитъ мѣрки на епархийскитъ началства, за жалостъ и днешъ се хроникиратъ крайно тѣгостни и печални случаи, български клирици да посещаватъ кръчми и да злоупотрѣ-

биватъ съ алкохола, да пушатъ по улицитѣ тютюнъ и да събзяняватъ по този начинъ благочестивото изпълнение. Къмъ нехайнитѣ и неизправнитѣ въ това отношение трѣбва да се прилагатъ най-строги мѣрки.

3) Да се засили сътрудничеството съ въздержателнитѣ организации у насъ. Много отъ тѣзи организации вършатъ плодотворна работа. Но нѣкои отъ тѣхъ сж обектъ на крайни политически сектантски домогвания и затова често задъ тѣхнитѣ лозунги за трезвостъ и въздержание прозиратъ разрушителнитѣ намѣрения за безбожници и сектанти. Църквата не трѣбва да стои на страна отъ тѣзи организации. Безъ да отива въ тѣхъ съ целъ непосредствено да ги ръководи и направлява, тя, чрезъ своето сътрудничество, трѣбва да ги препазва отъ крайни увлечения и да насажда въ тѣхъ християнска въздержателска идеология и методи.

Това като Ви съобщаваме, по решение на Св. Синодъ, приквиваме Ви да направите достойное на клира въ Богохранимата епархия мислитѣ, изложени въ това окръжно писмо и го приквиваме да отпочне една поусилена дейностъ въ това направление.

Препоръчваме се и пр.

Наместникъ-Председателъ на Св. Синодъ:
† Видинскій Неофитъ.

Окръжно № 4701 отъ 2 юлий 1936 год. на Св. Синодъ до Еноиритскитѣ началства въ Царство-то: По сключаване бракъ по малолѣтство.

Ваше Високопреосвещенство,

Въ заседанieto си на 25. VI. т. г., Св. Синодъ, като взе предъ видъ: 1) че напоследѣтъ много непълнолѣтни младежи, ползувайки се отъ изключението, което окръжното на Св. Синодъ № 10794 отъ 27. XII. 1930 год., прави само за крайно наложителни обстоятелства, почнаха на общо основание да искатъ да имъ се разреши бракъ на 16 г., а нѣкои и на по-малка възраст; 2) че има опасностъ съ течение на времето това изключение да се утвърди въ правило и да стане нѣщо общиновено сключаване на бракове въ твърде ранна незрѣла възраст, а всичко това не може да не се отрази върху здравината на поколѣнieto, и 3) че самата медицинска власть препоръчва браковете у насъ да се сключаватъ въ по-зрѣла възраст, отколкото е опредѣлена въ п. 1 на чл. 186 отъ Екзархийския уставъ, реши да отгъмни решението си отъ 20. XI. 1930 год., съобщено на епархийскитѣ началства съ окръжно писмо № 10794 отъ 27. XII. 1930 г. и заповѣдъ да бжде въ сила Синодалното окръжно № 41 отъ 4. I. 1923 год.

Препоръчваме се и пр.

Наместникъ-Председателъ на Св. Синодъ:
† Видинскій Неофитъ.

Доростолска и Червенска епархия. Отъ нѣколко години православнитѣ християнски дружества на учашитѣ се и православнитѣ братства отбелязватъ единъ бързъ и голѣмъ прирѣстъ. Докато въ 1930 година въ дѣлата епархия е имало само 4 ученически и 5 детски дружества и то едно въ Разградъ и 8 въ Русе, а въ селата не е имало нито едно, въ края на 1934 г. ученическитѣ ставатъ шестъ, детскитѣ — 116. Братствата въ 1930 г. сж били 7, отъ които 5 въ Русе, 1 въ Разградъ и 1 въ с. Бабово. Въ края на 1934 г. братствата нарастватъ на 35.

Този прирѣстъ за 4 години е още по-голѣмъ презъ миналата 1935 г. и текущата. Така, презъ тѣзи две (или по-скоро една и половина) години сж основани: 2 ученически, 82 детски, 1 юношеско дружество и 20 брат-

ства. И сега има всичко въ епархията: 8 ученически, 198 детски и 6 юношески дружества и 55 братства. Епархията се състои отъ 137 енории, отъ които иматъ свещеници само 120. А това показва, че половината отъ всички свещеници иматъ свои братства. Епархията се състои отъ около 200 села. Значи почти въ всѣко село има и детско дружество. Безъ такива дружества сж останали не повече отъ 15—20 села.

На дената сж изнасяни редовно всѣка седмица по 1 или 2 пати беседи, презъ годината сж дадени отъ всѣко почти дружество по една—две духовни забавя и песни, образувани сж собствени хорове, които сж разучавали духовни пѣсни, а нѣкои сж се подготвили и пѣятъ вече въ църква на литургията. Детски църковни хорове има 36, а всички хорове сж 75.

Съ благотворителностъ дружествата сравнително сж се занимавали по-слабо, понеже сж имъ липсвали срѣдства. Почти всѣко дружество е отдѣляло отъ скромнитѣ си срѣдства, за да обляче, обуе, нахрани и зареала нѣкои крайно бедни деца.

Православнитѣ братства водятъ самостоятелни благотворителни инициативи отъ доста голѣмъ мащабъ. Организирали сж самостоятелни благотворителни инициативи братствата въ Русе: „Св. Иванъ Рилски“ — безплатна трапезария за 50 деца и сиропиталище за 25 деца; „Св. Георги“ — приютъ за деца на майки работнички за 35—40 деца и сиропиталище съ 15 питоци; „Св. Климентъ Охридски“ — приютъ за деца на майки работнички за 50 деца; „Св. Царь Борисъ“, въ сътрудничество „Св. Климентъ Охридски“, полярка недѣлно училище, и заедно съ общограждански комитетъ взема участие въ ржководството на приюта за бедно-недѣжни. Православното братство въ Бѣла организира и въздържа безплатна трапезария, а тя въ Разградъ и Попово — сиропиталища. Братството въ Разградъ е развило при това оживяна просветна дейностъ презъ годината. Братствата въ с. с. Заветъ и Априлово иматъ собствени салони за беседи. Останалитѣ братства, особено тѣзи въ селата, за сега иматъ само ежесеминтни беседи и при възможностъ подкрепятъ бедни и нуждаещи се, особено презъ коледнитѣ и великденски правдини.

— И тази година Митрополитата, съвмѣстно съ прав. христ. братство „Св. Климентъ“, урежда въ възмозето „Св. Марина“ колония за членове на учен. прав. христ. д-ва при Русенскитѣ гимназии и прогимназии. Учашитѣ се ще лтвуватъ на две смѣни: първата — за деца отъ прогимназитѣ и ученички отъ гимназията — ще бжде отъ 2 до 27 юлия, а втората — за ученички отъ гимназията — отъ 2 до 27 августъ. Записани сж за първата смѣна около 70 деца и ученички.

— Опреснителенъ курсъ за свещеници отъ епархията ще бжде уреденъ и това лто отъ Митрополитата въ столанството „Св. Марина“ при с. Карагъ-Върбовка, Бѣлеско. Курсътъ ще бжде лаусамиченъ — отъ 30 августъ до 13 септември и ще се ръководи отъ прососингела на митрополитата Н. В. Преподобие Архимандритъ Симеонъ.

— Детска забавачница въ с. Хотанца се откри и това лто отъ Митрополитата. Резултатитѣ отъ досега урежданата три години подъ редъ забавачница въ това село сж повече отъ насърчителни. При забавачницата отъ миналата година се откри и безплатна трапезария, субсидирана отъ Митрополитата и общината. Такава трапезария ще има и сега.

— На отравената покана за посещение учителския курсъ за ръководители на детски хр. д-ва и диригенти на църковни хорове досега сж се отзовали около 70 учители и учителки отъ епархията. Разчита

се, че тазигодишният курсъ ще бжде посететъ не по-малко отъ стотина души.

— Прав. христ. братство „Св. Иованъ Рилски“ въ Русе даде на 28 юний традиционната си забава съ тобола въ полза на издържанитъ отъ него сиропиталнище и трапезария. Изнеоха се съ успѣхъ нѣколко литературно-музикални номера и една пиеска. Забавата бѣше много добре посетена.

— Недѣлното училище и курсоветъ по нѣмски езикъ, които правосл. христ. братство „Св. Георги“ бѣше открило на православната недѣла подъ ръководството на свещеникъ Константинъ Попевитимовъ, се приключиха въ недѣлата на всички свѣтия съ литературно-музикално утро, изнесено отъ децата на училището въ присъствието на родители и членове на братството.

Недѣлното училище е било посещавано отъ 90 деца, курсоветъ по нѣмски езикъ — отъ 145 учаци се, разпределени на три групи: начинаючи — 41; трето-класници — 57; и гимназисти 47. Братството възнамѣрива и за напредъ да продължи тѣзи си религиозно-просвѣтни инициативи.

В. Търновска епархия. Негово Високопреосвещенство св. Търновския Митрополитъ г. Софроний на 27, 28 и 29 юний т. г. бѣ въ гр. Свищовъ. На гара Моравя, на гара Драгомирово, на гара Орхивъ, и на гара Свищовъ, хилядо множество посрѣщана Н. В. преосвещенство. На гара Свищовъ пръвъ приветствува дѣдо владика извъли, длъжността арх. намѣстникъ прот. Гр. Арнаудовъ. Кметътъ съ прочувствени думи поздравя скрия гостъ отъ името на свищовското гражданство. Господина Началникътъ на гарнизона поздравя дѣдо владика съ „добре дошълъ“ отъ името на всички офицери, подофицери и войници.

— 28 юний — „Денъ на свободата“ — въ църквата „Св. Троица“, при стечение на много богомолци бѣ отслужена тържествена архиерейска литургия. Следъ съ Литургия гражданството се отправа къмъ мѣстото, извъли града, където нѣкога минаха прѣвѣтъ ослободители — братята руси и оросеха пѣри си кръвата си българския брѣгъ. На това мѣсто бѣ отслужена панахида за надналитъ руски воини, после благодарственъ молебенъ.

Следъ обѣдъ Негово Високопреосвещенство посети редовното събрание на православното християнско братство „Св. Царь Борисъ“, където говори за значението на братството, като обясни въ какво би трѣбвало да се изразва социалната и благотворителната дейностъ на братството.

На 29. VI. Негово Високопреосвещенство прие нѣколко делегации отъ Свищовското гражданство, съ които размѣни мисли по редица църковни въпроси.

— На 26. VI. Негово Високопреосвещенство отслужи архиерейска литургия въ църквата „Усп. Преса. Богородици“, въ махала „Асенова“, и ржкоположи въ чинъ дяконъ Хараламби К. Пашковъ отъ с. Ресенъ, Търновско, завършилъ Пловдивската духовна семинария презъ 1934/35 учебна година, а на 27. VI. го ржкоположи въ свещенически санъ за II енория въ с. Ресенъ Търновско.

— На 30. VI. Негово Високопреосвещенство, по покана на г. Областния директоръ, замина за гр. Пльвенъ, за да вземе участие въ засѣданата на областния к-тетъ по общественото подпомагане.

— Детско църковно лѣтovanje, което Св. Търновския Митрополитъ урежда въ Кжлиновския Мънастиръ „Св. Никола“, се откри на 29. VI. т. г. Лѣтуватъ въ I сѣмна само момчета отъ основнитъ училища.

II Сѣмна за момичета и момчета само отъ първо-

началнитъ у-ща, започва отъ 21 юлия, а III сѣмна само за момчета отъ прогимназитъ отъ 11 до 30 августъ, включително.

Освенъ деца на крайно бедни родители, приематъ се и самоподръжници да лѣтуватъ три седмици срещу 350 лв., внесени на касиера при Митрополития.

I. У насъ.

Негово Високопреосвещенство Намѣстникъ-Председателъ на Св. Синодъ при митрополитъ г. Неофитъ, Намѣстникъ-Председателъ на Св. Синодъ, на 6 м. м. посети министъръ-председателя и министра на Възпитатѣ работи и на Изповѣданията г. Кюсенавановъ, а на 7 с. м. — министра на Финанситъ г. Гуневъ, съ които е водилъ разговоръ по редица текущи църковно-обществени въпроси.

Посещение. Въ срѣда, на 8 т. м., министърътъ на Земледѣието посети Негово Високопреосвещенство Намѣстникъ-Председателя на Св. Синодъ.

Ржкоположение въ епископски чинъ. На 5 т. м., въ недѣла, по решение на Св. Синодъ, бѣ ржкоположенъ въ епископски чинъ, съ титлата Знеполскъ, Негово Високопреподобие Архимандритъ Йосифъ, протоиерей на св. Софийска Митрополитя. Ржкоположенето бѣ извършено въ храма паметникъ „Св. Александъръ Невски“ отъ Тѣхни Високи преосвещенства Синодалнитъ Митрополити св. Видинския г. Неофитъ, Намѣстникъ-Председателъ на Св. Синодъ, св. Софийския г. Стефанъ, св. Сливенския г. Иларионъ и св. Врачанския г. Пасий, и Тѣхни Високи Преосвещенства митрополититъ св. Неврокопския г. Борисъ и св. Търновския г. Софроний, Тѣхни Преосвещенства епископитъ св. Смоленския г. Евлогий и св. Транополския г. Антимъ, въ служение съ Тѣхни Високи Преподобия Архимандрититъ Кирилъ и Климентъ и нѣколко свещеници и дякони. Въ църквата присутствуваха министърътъ на Възпитатѣ работи и на Изповѣданията г. Кюсенавановъ, бившитъ министри г. проф. Ал. Цанковъ, г. Д. Гичевъ и г. Вергилъ Димовъ, приятели, поети и почитатели на новоржкоположенъ епископъ и хиляди богомолци.

Въ края на църковната служба Негово Високопреосвещенство Намѣстникъ-Председателъ на Св. Синодъ приветствува отъ свое име и отъ името на Св. Синодъ св. Знеполския епископъ Йосифъ съ прочувствена речъ, която печатаме на уводно мѣсто.

Преосвещени Йосифъ отговори съ хубава по съдържанието и проникната съ послушание и преданостъ на Св. нѣ църква речъ, която поместваме на второ мѣсто.

Ржкоположение въ епископски чинъ. Св. Синодъ е решилъ да ржкоположи въ епископски чинъ, съ титлата Стобялскъ, Негово Високопреподобие Архимандритъ Кирилъ, секретаръ на Св. Синодъ. Ржкоположенето ще се извърши въ недѣла, 12 т. м., въ храма паметникъ „Св. Александъръ Невски“ отъ Тѣхни Високи Преосвещенства Синодалнитъ Митрополити.

Изъ министерството на Народното Просвѣщеніе. Главниятъ секретаръ на министерството г. проф. Петко Цоневъ е освободенъ отъ длъжността. На негово мѣсто е назначенъ г. Ал. Радославовъ, бившъ главенъ секретаръ на сѣщото министерство.

Изъ Богословския факултетъ. Презъ юнската изпитна сесия на текущата учебна година завършиха успѣшно курса на Богословския факултетъ при Държавния университетъ следниятъ богослови: 1) Свещеникъ Борисъ Поповъ отъ с. Пелишатъ, Плъвенско; 2) Свещеникъ Павелъ Грозевъ отъ гр. Бургазъ; 3) Дяконъ Методий П. Стефановъ отъ гр. София; 4) Иеромонахъ Николай Зданевичъ отъ гр. Асеноградъ; 5) Константинъ Цицелковъ отъ гр. Копришница; 6) Иванъ Панчоски отъ гр. Панагюрище; 7) Аврамъ Ст. Лазаровъ отъ с. Търнакъ, Бѣлослатинско; 8) Виктория Дорсанайска отъ гр. София; 9) Стефанъ Поляковъ отъ гр. Ловечъ; 10) Ангелъ Г. Петровъ отъ гр. Русе; 11) Христо п. Мариновъ отъ гр. Ловечъ; 12) Богомиръ Босевъ отъ София.

Среща. Завършилтъ презъ 1926 година курса на Софийската дух семинария се канятъ на другарска среща презъ м. септември т. г. въ София. Всички да се отнесатъ до Йорданъ п. Илиевъ, Св. Синодъ, София, като посочатъ и точната дата на срещата и приложатъ пощенска карта за отговоръ.

II. Въ чужбина.

Цариградската църква. Обтегнати отношения между Цариградската и Ромънската църква. „Пантеносъ“, органъ на Александрийската патриаршия, пише следното:

„Четемъ въ атинския печатъ, че Св. Синодъ на Вселенската патриаршия решилъ да прати въ Ромънския делегация отъ архиереи, която да наложи на Ромънската църква причинитъ за отхвърляне предложението на Ромънската и Сръбската църкви да се свика постановенъ всеправославенъ Синодъ въ Цариградъ, а най-вече да подтвърди възгледа на Великата църква, че подчинението на православниятъ въ Унгария подъ юрисдикцията на Вселенската патриаршия е справедливо и е съгласно съ църковнитъ канони.

Цариградската църква съобщила туй решение на Ромънската църква и поискала нейното съгласие за заминаване на една делегация отъ архиереи въ Ромъния, Ромънската църква, обаче, съ телеграма до Цариградската църква отказала да приеме въпросната делегация. Това предававало голямо оудване — колкого сръбъ църковнитъ сръби въ Цариградъ, толкова и въ Гърция. Атинскиятъ печатъ, макаръ да оставя безъ коментарии туй събитие, не по-малко говори съ огорчение за това държане на Ромънската църква и изказва надежда, че управителитъ на Ромънската църква си признаватъ, че туй тѣхно поведение спрямо Цариградската църква не е належащото и че ще го поправятъ.

Сжидниятъ органъ въ следующия брой пакъ по той въпросъ пише следното:

„Както и въ миналия брой писахме, Н. Блаженство Ромънскиятъ патриархъ Миронъ съ телеграма до Цариградската патриаршия замоли, по причина на неравностойност, да се отложи заминаванетоъ въ Букурещъ на Сардийския и Илиополския митрополити по въпросъ за православниятъ общини въ Унгария и за всеправославния Синодъ.

Следъ тая телеграма, равна на отказъ, Вселенската патриаршия намѣрила, че е вече излишно заминаванетоъ въ Букурещъ и Бѣлградъ за определяната комисия отъ архиереи, като се задоволила съ наченатата разбѣна на писма между двѣтъ патриаршии относно двата тия въпроса“.

Споредъ „Пантеносъ“, съ той въпросъ се занималъ и Св. Синодъ на Еладската църква. Н. Блаженство Атинскиятъ архиепископъ освѣтилъ Св. Синодъ—какъ се е появилъ той въпросъ и по кои причини Св. Синодъ на Вселенската патриаршия отхвърлил туй предложение, като съобщилъ и решението на патриаршията—чрезъ делегация отъ синодални архиереи да уведоми за туй решение патриаршитъ на Ромънската и Сръбската църкви.

Св. Синодъ на Еладската църква решилъ да изпрати на епархийскитъ архиереи преписъ отъ писмото на Ромънския патриархъ по създаване на всеправославенъ Синодъ. Той напълно одобрилъ решението на Цариградската патриаршия по той въпросъ и решилъ писмено да съобщи на Ромънския патриархъ своето мнение, което се съпада съ мнението на Цариградската патриаршия.

Църковно настоятелство — гр. Луковитъ.

Обявление № 32. На 28 юлий н. г., отъ 16 до 17 ч. въ канцеларията на църковното настоятелство въ гр. Луковитъ ще се произведе тържъ съ тайна конкуренция за отдаване на предприемачъ направата на централното кубе на храма. Приблизителна стойностъ на предприетото 90 х. лв.

Заложъ за правоучастие въ тържъ 5 на сто. Заключително за бюджета, отчетността и предприетията е задължителенъ и за двѣтъ страни.

Тържнитъ книжка сж на разположение на интересувашитъ се въ църковната канцелария.

гр. Луковитъ, 1 юлий 1936 г.

1—201—1

Отъ настоятелството.

Варненско църк. н-во при Съборната църква.

Обявление № 97. Обявява се на интересувашитъ се, че на 4 августъ 1936 година въ тържната зала на Варненското дѣлочно ополитско управление, отъ 15 до 17 часа ще се произведе тържъ съ тайно наддаване за отдаване подъ наемъ църковното здание на ул. „Владиславъ“ № 10 за кинотеатръ за срокъ отъ три години. Първоначаленъ годишенъ наемъ 70,000 (седемдесетъ хиляди лева). Заложъ за правоучастие въ тържъ е 10 на сто върху тригодишния наемъ или 21,000 лева. Офертитъ ще се приематъ до гореспоменатая часъ, следъ което ще се пристъпи къмъ отвариенето имъ. Законитъ за Б. О. П. и правилникитъ за приложението му сж задължителни за конкурируйтъ. Разноскиитъ за публикации, гербъ и всички други разноски по тържъ сж за сметка на наемателя.

Поимнитъ условия могатъ да се видятъ всѣки пристъпнитъ день въ канцеларията на настоятелството, а въ деня на тържъ въ дѣлничното управление.

1—198—1

Отъ настоятелството

Църковно настоятелство при храма „св. Атанасий“ въ с. Розовецъ, Пловдивско.

Обявление № 46. Розовецкото църковно настоятелство обявява, че енорията, състояща се отъ 630 домакинства, е вадитна.

Кандидатитъ да представятъ документитъ си въ св. Пловдивския митрополитъ и се ваятъ на пълне, проповѣди и опознаване.

1—200—1

Отъ настоятелството.

Обявление № 72. Изгубено е кръщелно свидетелство подъ № 7 отъ 19 януарий 1921 година на Георги Медковъ Ивановъ, отъ с. Левски. Да се смѣта за невалидно.

1—199—1

Енорийски свещеникъ: Гановски,

Георги Д. Алексиевъ и Синове
камбаноложъри

ул. „Бабина Поляна“ 20 — София (9)
анигаи въ голтъмъ изборъ камбани, свѣдични първокачествени, доставятъ по кониурсъ, предплатъ спукани въ фабриката си или на самогто мѣсто. Искайте оферти.

3—190—3

Редакторъ: Проф. Д. В. Долгеровъ.